

Một giọng nói thật ấm áp của người thứ ba:

- Vết phỏng trên người nàng sẽ biến mất không? Đàn bà con gái mang thẹo thì tội nghiệp cho nàng lắm.

- Thưa “Anh Cả” em sẽ chăm sóc cho cô ấy thật kỹ để tránh thẹo về sau. Xin anh an lòng.

Hai tiếng “Anh Cả” lọt vào tai Lyly khiến nàng chấn động tâm thần, đầu nhích qua, ý chừng muốn nhìn mặt người được gọi là anh cả, mà nàng nghe giọng nói quen quen. Nhưng tay chân nàng bị cột cứng, nàng không cử động được. Mắt mở ra, vẫn không thấy gì ngoài chút ánh sáng mờ mờ. Trời ơi, chẳng lẽ nàng bị mù rồi sao? Lyly muốn kêu lên. Chợt lúc đó có tiếng thở dài và giọng nói của người Anh Cả, tức “Người Hùng Chiến Khu” thật áo não:

- Chỗ ăn ở của chúng ta thiếu thốn mọi thứ, mà cô ấy phải lưu lại nhiều ngày để chữa trị, thật tội nghiệp!

Tiếng nói của Vân Trường:

- Hay là chờ ít hôm cô ấy khỏe lại, em đưa cô ấy ra nằm nhà thương ở Bangkok?

- Chỉ sợ cuộc hành trình nhọc nhằn, đầy nguy hiểm, đưa một người thương thể chưa lành ra khỏi nơi đây không phải là dễ.

- Anh Cả và chú Trường chớ quá lo âu. Tôi nghĩ tôi có thể chăm sóc cho cô ở đây đến lúc bình phục.

Lyly muốn lên tiếng với họ, nhưng cảm nghe cơ thể vô cùng yếu ớt, miệng mở ra chỉ vang lên mấy tiếng rên khế. Bất thần có mũi kim chích lên móng nàng, cùng với câu nói:

- Tôi tiêm cho cô ấy mũi thuốc ngủ. Lần sau tỉnh lại chắc cô sẽ hết đau nhức.

- Phải lắm! Nên để cô ấy ngủ yên.

Thuốc mê chưa hiệu lực, mơ hồ Lyly nghe tiếng chân người bước đi. Nhưng hình như còn một người ở lại. Người ấy quỳ sụm bên nàng, ve vuốt mái tóc nàng, vừa hôn lên tóc, vừa nói lảm nhảm một mình:

- Trong hoàn cảnh này bỗng dưng ta gặp lại nàng! Mối tình si năm xưa chợt sôi sục trở lại! Lyly em ơi, cuộc hội ngộ này phải chăng là duyên? Hay thêm một lần chúng ta đau đớn chia tay?

Câu nói này quả thật Lyly chưa kịp nghe, vì mũi thuốc mê khi nãy đã đưa nàng vào cõi vô thức. Nhờ đó tâm thần nàng không bị giao động bởi câu nói của ai kia...

Hôm ấy một ngày trời thật đẹp. Ánh thái dương rực chiếu trên lều vải, soi rõ lá cành cây cỏ bên ngoài. Lyly đã tỉnh thức hoàn toàn. Lần này mắt nàng mở ra, nàng thấy mình đang nằm trong lều vải, nằm sấp trên mặt nệm đặt dưới đất, tay chân không bị ràng buộc, song mình và chân bị băng bó. Như thế nàng không bị mù! Những vết thương trên người nàng là những vết phỏng, chắc cũng nhẹ thôi. Hiện tại nàng không còn đau nhức.

Chỗ nàng nằm chắc chắn là Mật khu, vì nàng nhớ lần tỉnh trước có nghe tiếng của người được gọi là Anh Cả. Người ấy là ai mà giọng nói không mấy xa lạ, y như trong quá khứ nàng được nghe nhiều lần?

Và bây giờ tại sao họ bỏ nàng nằm một mình ở đây?

Hôm đó nàng ngã nhào trước gian nhà bốc khói lửa, đang lúc trận chiến ác liệt giữa Kháng chiến quân và bọn cộng sản diễn ra. Vậy ai đã cứu nàng thoát chốn hiểm nguy ấy?

Hôm đó phe ta thắng hay bại? Có ai bị tử thương không? Còn các anh em tử trận tỵ nạn đến đây một lượt với nàng ra sao?

Bao nhiêu câu hỏi vương vấn khiến nàng cảm nghe đầu óc nặng trĩu, trong mình khó chịu buồn nôn. Nàng nhắm mắt lại, không dám nghĩ ngợi vấn vợ nữa!

Chợt có tiếng chân bước nhẹ nhàng vào lều. Lyly mừng thầm mở mắt ra, toan cất tiếng chào hỏi người ấy. Nào dè khi thấy là Vân Trường, tim nàng đập bắn loạn, mắt nhắm lại, không dám hó hé một lời!

Thật là kỳ! Nàng là con người dạn dĩ bước bình, thế mà trước người đàn ông trẻ tuổi này bao phen vẫn không chủ động được mình. Chẳng lẽ vì chàng quá đẹp? Nhất định không phải vậy! Chẳng lẽ nàng đã yêu chàng ta? Lại càng không đúng!

Vân Trường đi với bước chân thật nhẹ, như sợ làm kinh động giấc ngủ của nàng. Chàng ngồi xuống, đặt tay lên trán nàng, nghe mát dịu, nét mặt hân hoan, đứng lên toan bước đi. Nhưng không hiểu sao, chàng lại gặp mình ngồi trở lại yên lặng nhìn nàng, một tay vén mớ tóc lò xo trên trán nàng. Cử chỉ hết sức dịu dàng thân ái.

Lyly nằm đơ không nhúc nhích. Toàn thân nàng y như có luồng điện chạy vào do sự đụng chạm của bàn tay ấy. Con tim nàng bấy giờ không đập bắn loạn, mà hầu như muốn ngưng đập! Chưa có bao giờ Lyly có cảm giác kỳ lạ như thế.

Cũng may Vân Trường không ngồi lại lâu. Chàng rời lều Lyly mới có được nhịp tim và hơi thở điều hòa.

Nàng thật không hiểu nổi tâm trạng của mình, càng thắc mắc về cử chỉ của Vân Trường!

Phải chăng giữa họ đã có tình yêu? Quả thật Lyly không

hề nghĩ tới điều này. Nhưng trong đời, có những việc con người không hề nghĩ tới, lại có thể dễ dàng xảy ra!

Vân Trường đi ra một lúc, Lyly thử ngồi dậy, thấy không mấy khó khăn! Nàng đưa mắt quan sát căn lều vải rộng lớn gần như một mái nhà có hai phòng. Trong lều không có giường, nhưng có cái bàn con và hai cái ghế xếp, hai cái tủ. Loại tủ vải của nhà binh, có thể xếp lại và dựng lên.

Nàng nghĩ, đời sống của những con người ở Mật khu rày đây mai đó, họ phải sống trong lều vải cho tiện di chuyển. Dĩ nhiên tiện nghi không có, thiếu thốn mọi bề, thật tội nghiệp!

Đang lúc nàng trầm tư nghĩ ngợi thình lình có một người bước vô. Lần này không phải Vân Trường, mà là một người lạ. In hình Lyly có thấy ông ta trước khi xảy ra trận chiến với cộng quân bữa trước. Hôm ấy khi nàng theo Vân Trường đi vào gian nhà thăm các anh em tử trận tỵ nạn bị đầu độc, nàng thấy người này từ bên trong đi ra. Cả hai có gật đầu chào nhau. Vân Trường có nói: Một lúc tôi sẽ giới thiệu với cô và các anh em của Mật khu. Chẳng ngờ sau đó chiến trận xảy ra. Cho nên nàng chưa biết ông ta là ai?

Thấy nàng ngồi tỉnh táo, ông ta lộ vẻ hân hoan, mỉm cười hỏi lớn:

- Cô Tuyết Ly đã khỏe hẳn rồi sao? Trong người không còn đau nhức nữa chứ?

Giọng nói thật vui! Gương mặt thật vui! Ông ta có lẽ vào khoảng tuổi bốn mươi, hay cũng có thể lớn hơn, nhưng vóc người nhỏ thó, bộ điệu nhanh nhẹn nên trông ông ta còn trẻ lắm. Cứ nhìn ông ta người bệnh cũng thấy vui!

Lyly cũng mỉm cười gật đầu chào ông, ta vừa đáp:

- Cảm ơn ông, tôi đã khỏe. Ông đây là...

Nàng đoán ông ta là một bác sĩ, nhưng chưa kịp nói dứt câu, ông ta đã ngắt lời nàng cùng với giọng cười hề hà:

- Tôi bậy quá! Tôi quên giới thiệu cô, tôi là bác sĩ Quy. Chúng ta đã gặp nhau một lần, cô nhớ không?

- Đúng vậy! Bữa trước chính ông đã cứu tôi và các anh em liều thuốc độc của bọn cộng. Bây giờ ông lại tiếp tục cứu vì tôi. Thưa bác sĩ! Tôi vào đây chẳng đem điều vui cho quý vị, mà chỉ làm bận lòng quý vị thôi!

- Sao cô nói vậy? Có một đóa hoa hồng giữa khu rừng hẻo lánh này, ai nấy đều cảm thấy đời tươi đẹp, hạnh phúc. Cuộc thăm viếng của cô quả thật nâng cao tinh thần anh em binh sĩ.

Lyly hổ thẹn ngượng ngùng:

- Tôi bất cẩn để bị thương, làm bận lòng anh hùng, thật hổ thẹn! Mong bác sĩ tha lỗi cho tôi.

Bác sĩ Quy cười vang:

- Tôi chỉ làm nhiệm vụ thầy thuốc, đáng gì mà gọi anh hùng? Đại úy Vân Trường nhào vào vùng lửa đỏ, giữa tiếng súng liên thanh của địch quân, để cứu cô hôm đó, quả thật đáng gọi là anh hùng! Ông ta cũng bị phỏng nhiều chỗ, nhưng không đến nỗi trầm trọng như cô, nên vẫn đi đứng được.

Lyly nghe bác sĩ Quy kể, chính người hùng đẹp trai Vân Trường cứu mình khỏi cơn nguy hiểm, lòng giao động mạnh. Nàng ngồi lặng một lúc mới hỏi:

- Trận chiến hôm đó ra sao hở bác sĩ? Phe ta có ai tử thương không?

Bác sĩ Quy thở dài:

- Có trận chiến nào tránh khỏi thương vong? Quân ta có một chết, ba bị thương. Địch chết nhiều nên mới rút lui. Nhờ đó mình mới an toàn trở về đây.

- Các anh em từ trại tị nạn đến đây ra sao?

- Có một người bị thương nhẹ. Tất cả đều là cựu quân nhân nên đã lãnh nhiệm vụ ngay sau khi được giới thiệu với "Anh Cả" chúng tôi.

Nghe nhắc đến lãnh tụ Kháng chiến, Lyly hồi hộp hỏi:

- Nơi đây là mật khu? Lãnh tụ Kháng Chiến hiện ở đây?

- Nơi đây cũng có thể gọi Mật Khu, cũng có thể không đúng, vì địa điểm đóng quân thay đổi luôn luôn. Anh Cả chúng tôi hiện đang bận hành quân diệt địch. Nơi đây thuộc ngọn đồi, Anh Cả chúng tôi đặt tên là đồi Cắm Hờn.

- Đồi Cắm Hờn? Vì sao có tên là đồi Cắm Hờn?

Bác sĩ Quy cười nhẹ:

- Bao giờ gặp Anh Cả chúng tôi, ông sẽ giải thích cô rõ. Bây giờ nếu cô nhắm đi được, tôi đưa cô ra ngoài giới thiệu căn cứ tạm của Mật khu.

Vừa nói bác sĩ Quy vừa đưa tay đỡ Lyly đứng lên. Nàng nghe trong người yếu ớt bèn hỏi:

- Tôi mê man bao lâu hở bác sĩ?

- Chỉ một ngày một đêm thôi. Nếu cô còn yếu trong người là vì không ăn uống. Tôi diu cô ra ngoài giới thiệu một vài nơi cần thiết, cũng sẵn mời cô ăn.

Trời có lẽ vào giữa trưa, nhưng lều dựng trong bóng mát, nên Lyly không cảm thấy nóng. Ngoài cái lều này, chung quanh đây còn năm bảy căn lều. Phía trước có một căn nhà ván, mái lá. Nhà khá lớn, nhưng chỉ có vách hai bên chớ không có vách

cửa. Bên trong là nhiều dãy bàn và băng ghế làm bằng mấy miếng ván đặt lên trụ cây. Có ít nhất cho trên 100 chỗ ngồi. Lyly thăm đoán nơi đó để cho binh sĩ và lãnh tụ Kháng chiến quân dùng cơm và làm chỗ hội họp.

Căn nhà này còn có một tấm vách ngăn để phân chia nhà bếp phía sau. Bếp cũng khá rộng, với nhiều nồi chảo to lớn. Lò nấu được xây bằng gạch để chụm củi hoặc than. Ngài ra có hai dãy bàn để làm việc và mấy thùng cây to lớn chứa chén bát. Hiện có một người lính đang làm bếp bên lò lửa hừng hực cháy.

Lyly mỉm cười chào ông ta, định hỏi thăm vài lời, nhưng bác sĩ Quy chỉ dẫn nhà tắm và nhà vệ sinh bên phải, nói:

- Cô cần lau rửa, xin cứ tự nhiên. Túi hành trang của cô đã để sẵn bên trong, nếu cô muốn thay y phục.

Đến lúc đó Lyly mới lưu ý mình đang mặc đầm. Nàng lấy làm lạ hỏi:

- Bộ y phục tôi mặc hôm qua chắc bị cháy?

Bác sĩ Quy gật đầu:

- Cô nói đúng lắm! Hôm ấy y phục cô bị cháy xem hết. Cũng may túi hành lý của cô không để trong căn nhà phát hỏa, nên mới còn. Sau khi băng bó vết thương cho cô, tôi đã... mặc áo ấy cho cô.

Bữa đó nàng mặc quần đen, áo bà ba trắng. Hành lý của nàng chỉ có một áo đầm thôi. Bác sĩ Quy chọn lựa có lẽ vì ván để tiện lợi cho nàng lúc bị thương và băng bó.

Nàng vào phòng tắm lau rửa sơ sài, trong người còn yếu cảm thấy xây xẩm, đứng tựa lưng bên lu nước một lúc mới đủ sức moi lược gương trong túi sắc của mình chải lại mái tóc. Cũng may lúc bước ra bác sĩ Quy đã chờ sẵn diu nàng đi. Thấy mặt nàng tái xanh, ông ta lo ngại hỏi:

- Cô còn mệt lắm không? Hay tôi đưa cô về lều nằm nghỉ. Tôi sẽ mang cháo đến đó cho cô.

Lyly đáp nhỏ:

- Tôi có hơi chóng mặt chớ không việc gì.

Lúc cả hai ra gian nhà ngoài thấy Vân Trường đã ngồi sẵn trên bàn. Thức ăn cũng đã dọn ra. Chén đũa cho bốn người. Vân Trường đứng lên đón nàng với nụ cười tươi:

- Cô chắc đói bụng lắm phải không? Hôm nay chú Lương trở tài đầu bếp nấu món cháo gà cho cô ăn giải nhiệt.

Nàng được mời ngồi cùng một bên với bác sĩ Quy, đối mặt với Vân Trường. Và người thứ tư trong bàn ăn này là chú Lương đầu bếp chớ không ai khác. Vân Trường giải thích mà không chờ Lyly thắc mắc:

- Anh Cả và anh em đang tác chiến bên ngoài. Hiện nơi đây chỉ có bốn chúng ta.

Bác sĩ Quy nói tiếp:

- Cũng vì Đại úy Vân Trường thương thế chưa lành, nên mới còn ở đây. Và tôi ở lại đây cũng vì bổn phận chăm sóc cho hai thương nhân.

Bác sĩ Quy nhắc, Lyly mới nhớ Vân Trường cũng vì cứu nàng mà bị thương tích. Nàng liếc mắt nhìn chàng, thấy tay chân có nhiều chỗ băng bó, song chàng mặc chiếc áo rộng nhà binh như để che giấu thương thế của mình. Nàng muốn nói vài lời cảm ơn chàng, nhưng chưa biết phải mở lời ra sao, thì chú Lương múc cháo ra chén trao cho nàng vừa cười vừa nói:

- Tôi chuyên nghiệp về món phở, nhưng nơi này gần như chẳng bao giờ được dịp nấu một nồi phở bò. Thịnh thoảng nấu phở gà ăn tạm tạm, nhưng hôm nay đặc biệt cháo gà cho cô ăn giải nhiệt.

Lyly bần thần khó chịu trong người, nghĩ mình có lẽ bị sốt chút ít, nên cố gắng ăn chén cháo giải nhiệt của chú Lương, chớ thật không nghe thêm, dù bụng đói.

Nàng ăn xong chén cháo thì Vân Trường cũng ăn xong, đứng lên nắm tay nàng đi và nói:

- Tôi đưa cô về lều nằm nghỉ, tôi thấy cô không khỏe lắm.

Nàng gật đầu bước theo chàng. Bác sĩ Quy và chú Lương còn đang ăn. Vào lều, chàng đưa nàng thẳng đến chỗ nệm của nàng căn dặn:

- Cô nằm sắp nhé? Tôi sẽ mang cho cô chén trà.

Lyly chưa kịp nói cảm ơn chàng đã quỳ quả bước đi. Năm phút sau chàng trở lại với tách trà nóng, có cả cái khăn nhúng nước ấm cho nàng lau miệng lau tay.

Thấy chàng chăm sóc cho mình một cách tỉ mỉ, Lyly cảm động lắm, nước mắt rưng rưng. Vân Trường thấy mắt nàng ửng đỏ, vì sợ nàng khóc, vội vàng nói:

- Nếu không phải vì đau mà cô nhỏ lệ, thì chắc là vì tôi chăm sóc cô không chu toàn. Tôi thật có lỗi với cô.

Lyly nghẹn ngào:

- Tôi không biết nói lời gì để cảm tạ ông đã không nài hiểm nguy cứu tôi đến đổi mang thương tích.

Vân Trường giả bộ nói lãng:

- Tôi già lắm sao cô cứ gọi tôi bằng ông?

Không chờ nàng nói gì, chàng thở dài tiếp:

- Đàn ông lúc nào cũng chịu thiệt thòi, dù ở vào tuổi nào cũng bị các cô gọi ông, như ông già vậy! Than ôi!

Sau câu nói chàng nhăn mặt như khóc, Lyly bật cười nói:

- Ông, đóng kịch chắc dở lắm, nhưng thôi! Em xin gọi bằng anh, để anh không phải than van!

Vân Trường cười dòn:

- Tôi cũng biết tôi không có tài gì, nên đành phải chọn nghề lính.

- Thật ra nếu anh làm tài tử màn bạc thì... chắc có nhiều khán giả mê lắm.

Nàng muốn khen chàng đẹp, không hiểu Vân Trường có rõ ý ấy hay không, chàng bỗng đổi giọng dàu dàu:

- Thật ra tôi đã chọn nghề Y khoa. Nhưng thời cuộc đã khiến tôi đổi nghề.

Rồi dường như chàng không muốn gọi đến dĩ vãng, nên đứng lên từ giả Lyly, nói:

- Cô nên nghỉ trưa một lúc. Chiều nay có lẽ cô sẽ đỡ hơn.*

Chàng nói xong bước đi. Lyly uống xong tách trà, sức cũng mòn mỏi nên nằm úp mặt xuống gối một lúc ngủ say.

Đến xế trưa khi nàng tỉnh thức, Bác sĩ Quy vào trao nước và thuốc cho nàng uống, đồng thời ông cũng thay băng mới, sức thuốc.

Buổi chiều Lyly ăn được khá nhiều và có sức ngồi lại chuyện trò với mọi người một lúc. Một tuần liên tiếp tình trạng sức khỏe của Lyly mỗi ngày một khả quan, nàng ăn uống bình thường như mọi người. Vết phỏng cũng bớt nhiều, Bác sĩ Quy hai ngày thay băng sức thuốc một lần. Đồi Cầm Hồn vẫn trầm lặng và yên tĩnh. Lãnh tụ Kháng chiến quân cùng binh sĩ vẫn còn xông pha trong các cuộc hành quân chống kẻ thù.

Hôm ấy sau buổi ăn chiều Lyly thơ thẩn một vòng trên ngọn đồi, chợt thấy giòng suối nhỏ. Nàng đi mon men vào con suối, tai nghe mỗi lúc một gần tiếng nước đổ ì ầm. Chẳng mấy

chốc trước mặt nàng hiện ra một khung cảnh hết sức thần tiên...

Ba mặt là ba thác nước đổ xuống từ triền đất cao lỏm chỏm đá. Chính giữa là cái hồ nhỏ, nước trong veo. Hồ không sâu, có thể xem như một lỗ trũng, do nước từ trên cao trút xuống, đọng lại, làm thành cái hồ bao bọc bởi ba thác nước trắng xóa không khác gì ba mặt gương khổng lồ long lanh dưới ánh trời chiều, tạo cho cảnh trí vô cùng thoát tục.

Ngất ngây nhìn cảnh một lúc Lyly chợt thấy trên môn đá nhô ra bên bờ hồ có một người đứng im như pho tượng. Người đó quay lưng về phía nàng, nàng không trông rõ mặt, nhưng rõ ràng dáng dấp tuấn nhã ấy không thể là ai khác hơn ngoài Vân Trường.

Chiều nay Vân Trường vắng mặt trong buổi ăn, nàng nghĩ chàng có công tác dĩ vãng, nàng ăn qua loa, trong lòng cảm thấy hiu quạnh, nên đi thơ thẩn một vòng, chẳng ngờ bắt gặp chàng đứng đây một mình, y như có tâm sự gì?

Thấy chàng, Lyly mừng khôn xiết, bương bả chạy tới, miệng reo lên như trẻ con:

- Anh Vân Trường!

Vân Trường quay mặt lại sững sờ một lúc, rồi mới phóng khỏi tảng đá chạy tới gọi tên:

- Cô Lyly!

Cả hai cùng chạy, tưởng chừng sẽ ôm lấy nhau. Nhưng không! gần giáp mặt nhau, cả hai vụt đứng sững lại bên lên. Vân Trường lên tiếng trước:

- Cô đến đây làm gì?

Lyly không đáp, lại hỏi:

- Anh ở đây từ bao giờ?

Cả hai cùng nhìn nhau, rồi cùng quay mặt đi, không nói thêm lời gì nữa. Họ là một cặp rất xứng đôi, tình cảm nếu có nảy sinh chẳng có gì là lạ.

Thật tình Lyly cũng chưa rõ lòng mình. Chiều nay chàng vắng mặt trong bữa cơm, nàng ăn mất ngon, lòng buồn mà không rõ nguyên do. Phải chăng đó là triệu chứng của tình yêu? Lyly chưa xác định được!

Còn Vân Trường? Chàng có tâm sự gì vương mắc trong lòng chăng? Không ai biết được! Nhưng chàng phải biết! Chàng biết từ buổi đầu gặp gỡ người nữ điệp viên LL12 ở trại Mèrăng Mã Lai Á, con tim chàng đã in sâu hình ảnh người con gái kiều diễm tài trí trong lớp y phục giả dạng gái bình dân, chiếc quần đen với áo bà ba quê mùa.

Hơn mười năm qua, từ khi thoát khỏi cái chết bởi người cha cộng sản tàn bạo, Vân Trường theo hai cận vệ của chú mình là Trung úy Cẩn và Hạ sĩ Ve vào rừng thuộc biên giới tỉnh Tây Ninh-Cam Bốt ẩn trốn một thời gian. Sau cả ba cùng với một số quân binh chiến sĩ Việt Nam Cộng hòa nghe biết có một người đứng ra thành lập Kháng chiến quân, lãnh đạo việc Phục quốc, nên các nhóm theo về và từ đó mọi người thương mến sùng kính vị chỉ huy của mình với danh vị "Anh Cả". Có lẽ trong số lính của "Anh Cả" chỉ có Vân Trường là sinh viên chưa biết nghề lính, nhưng "Anh Cả" thu nhận chàng đặc biệt hơn ai hết, cũng vì lãnh tụ Kháng chiến này cùng với chú ruột của Vân Trường, tức Tướng Lê Thanh tư lệnh vùng 4 chiến thuật là chỗ bạn bè thân thiết. Cái chết anh dũng của tư lệnh vùng 4 toàn binh chiến sĩ Việt Nam Cộng hòa nghẹn ngào, khâm phục. Cũng vì thế mà Vân Trường được "Anh Cả" thương quý và tín nhiệm. Hơn mười năm qua nhờ sự rèn luyện từ nghề lính đến tinh thần của vị "Anh Cả". Vân Trường đã trở thành một sĩ quan anh dũng kiêu hùng, không khác gì chú

ruột mình ngày trước.

Ngoài ra Vân Trường còn được “Anh Cả” cho nắm vai quan trọng trong Mật khu là “liên lạc” với thế giới bên ngoài. Tức là ngoài việc tham gia những cuộc hành quân chống Việt cộng, Vân Trường có công tác đặc biệt là xuất hiện thường xuyên ở Thái Lan, Mã Lai v.v.. để gặp các chính trị gia ở hải ngoại, hợp tác việc phục quốc. Cũng vì thế mà khi cơ quan CPQ (Cờ Phục Quốc) của Trụ Cờ Vàng, Chef của Lyly, ra đời, người “Anh Cả” và Chef của Lyly bắt tay nhau, mà mọi sự đều do Vân Trường. Cho nên dù mới quen biết với nàng, nhưng Vân Trường đã nghe đến Lyly nhiều năm rồi. Cảm tình của chàng với nàng đã có sẵn từ trước, nên gần gũi một thời gian ngắn đã nảy sinh tình yêu.

Chàng yêu nàng, và người nữ điệp viên ấy cũng chan chứa cảm tình với chàng, nhưng chính vì có một người thứ ba khiến cho Vân Trường cảm thấy tình yêu này có cái gì không ổn. Kẻ thứ ba ấy chính là “Anh Cả”, vị chỉ huy thân ái của chàng, người mà chàng thương yêu quý trọng không khác gì chú ruột của mình.

Nguyên nhân cũng vì hôm ấy vô tình Vân Trường bắt gặp “Anh Cả” quỳ sụm bên Lyly, hôn lên tóc nàng, nói những lời tình tự thân ái lúc nàng còn nằm mê man trong lều, y như cả hai đã quen nhau trước, cũng có thể đã yêu nhau.

Rõ ràng tai chàng nghe, mắt chàng thấy, mà vẫn không làm sao tin được sự liên hệ thân ái giữa vị lãnh tụ Kháng chiến già dặn, từng trải, quá tuổi trung tuần, với một cô gái trẻ đẹp như Lyly. Chàng không muốn tin, nhưng phải tin vì tình yêu vừa nhóm trong lòng chợt tắt ngúm. Lửa lòng vừa đốt lên đã dập tắt, tro tàn chưa có, song con tim chàng đã lạnh đến tái tê. Đó là lý do chiều nay chàng không can đảm tiếp tục ngồi đối diện với nàng nơi bàn ăn để tình yêu dày vò.

Lyly nào biết được tâm sự ấy? Thấy chàng đứng im nghĩ ngợi, đôi mắt u hoài, nàng xót xa hỏi:

- Anh Vân Trường, anh có thể nào cho Lyly biết tâm sự anh không?

Vân Trường đáp mà không dám nhìn nàng:

- Tâm sự nhớ nhà, nhớ quê... Hơn mười năm rồi tôi bỏ xứ làm lính trong rừng này, không được tin tức gì của mẹ tôi.

Chàng không can đảm nói sự thật với nàng, nên tìm cách đối quanh. Nào ngờ nhắc đến mẹ hiền, nước mắt chàng ứa ra. Sự nàng trông thấy, chàng quay mặt hướng khác giả vờ nói:

- Trời sắp tối rồi, cô còn yếu không nên ở đây.

Lyly đã trông thấy những giọt nước mắt của chàng rơi xuống, nên trong lòng hết sức cảm thương, đưa tay nhẹ nắm tay chàng:

- Chúng ta có thể làm bạn với nhau không? Nếu được, Lyly có thể biết vì lý do gì một con người như anh chọn cuộc đời khốn khổ ở đây?

Vân Trường cúi mặt thở dài:

- Tôi cũng như tất cả những người lính của Mật khu, không chấp nhận chế độ tàn bạo của cộng sản, nên chống họ đến cùng.

- Nhưng nếu Lyly không làm thì ngay cộng sản cướp miền Nam anh hãy còn trẻ lắm, chắc vào tuổi học trò. Anh đâu có lý do thâm thù họ như những người chiến sĩ Việt Nam Cộng hòa?

Vân Trường cười nhẹ:

- Đối với cộng sản, đứa trẻ lên ba cũng thâm thù được.

Rồi chẳng hiểu nghĩ sao, bàn tay Lyly còn nắm tay chàng, chàng xiết nhẹ tay nàng, nói:

- Phải lắm! chúng ta có thể làm bạn với nhau. Cô thắc mắc

về tôi cũng phải. Nếu cô không mệt lắm, chúng ta ngồi xuống chỗ kia, tôi kể cô nghe một ít về đời tôi.

Chàng dắt nàng tiến về tảng đá. Tảng đá khá to và bằng phẳng. Cả hai ngồi đối mặt với nhau, cách vài gang tay, một khoảng cách đủ cho đôi bên nghe rõ nhịp đập bồn loạn của tim họ.

Lyly chột ngược mắt lên nhìn chàng, chờ nghe chàng nói... Bốn mắt giao nhau thật nhanh. Vân Trường không dám nhìn nàng lâu, hướng mắt về chân trời quê hương...

- Ngày cộng sản tràn vào Nam lúc ấy tôi là một sinh viên Y khoa đang nghỉ hè ở Bộ Tư lệnh vùng 4 chiến thuật. Trung ương Tư lệnh vùng 4 Lê Thanh, là chú ruột của tôi. Là quân nhân chú tôi phải tuyệt đối tuân theo mệnh lệnh của cấp trên, nên lúc ấy tân Tổng thống ra lệnh cho quân nhân các cấp buông súng đầu hàng kẻ thù, chứ tôi không thể làm khác hơn, nhưng chú cũng quyết không để nhục một đời dũng tướng nên chọn cái chết hơn là làm tù binh bọn cộng. Trước giờ tử chú tôi trấn trối với tôi vài lời và căn dặn hai cận vệ đưa tôi về nhà ông ngoại và mẹ tôi ở Mỹ Tho.

Ngừng một lúc để hồi nhớ dĩ vãng, Vân Trường kể tiếp:

- Vâng lời chú, tôi lìa Bộ Tư lệnh cùng với hai cận vệ, nhưng sau đó chúng tôi quay trở lại định để chôn xác chú tôi rồi mới ra đi. Nào ngờ đi trở lại, xác chú chưa kịp đem chôn, bọn cộng đã tới chiếm Bộ Tư lệnh, đang lúc hai người cận vệ của chú tôi còn đang đào mộ ngoài vườn. Tôi bị bọn chúng bắt tại trận đang ở trong phòng chú và họ tình nghi tôi làm cho CIA Mỹ. Một tên cộng đánh đập tra khảo nghề nghiệp tên họ tôi, tôi bị hắn đập lên đầu chết giấc. Bọn chúng tưởng tôi chết thật. Sau đó nhờ hai cận vệ của chú tôi giả làm nông dân, vào Bộ Tư lệnh tặng la-ve cho chúng, đem xác chú tôi và cứu tôi khỏi Bộ Tư

lệnh. Khi tỉnh dậy tôi nói với hai cận vệ của chú tôi, là tôi không muốn về nhà để gặp lại tên cộng đã hành hạ tôi. Vì tên cộng tàn bạo ấy không ai khác hơn là cha tôi!

- Là cha anh? Sao lại là cha anh?

Nàng kêu lên, vừa ngạc nhiên như không tin là chuyện thật, vừa xót xa, đôi mày nhíu lại. Vân Trường vẫn với nét mặt dàu dàu:

- Cô ngạc nhiên khi nghe tôi nói cha tôi là cộng sản à? Sự thật trong xã hội Việt Nam không thiếu gì gia đình có thân nhân theo cộng sản. Cha tôi bỏ quê theo tên giặc già Hồ Chí Minh từ khi tôi chưa ra đời. Cũng có thể nói hắn làm cho mẹ tôi có thai mà không biết mình có con. Ngày cộng quân tràn vào miền Nam, hắn theo đoàn quân đi tiếp thu Bộ tư lệnh vùng 4, nơi mà hắn biết em ruột của hắn, tức chú Lê Thanh của tôi, giữ chức Tư lệnh. Nào ngờ lúc bọn chúng đến nơi chú tôi đã chết rồi. Tức giận vì không bắt được chú, bao nhiêu oán thù hắn trút lên đầu tôi, vì lúc đó tôi đang ngồi trong văn phòng chú, hắn tưởng tôi là cận vệ của chú. Rồi sau hắn cũng nghi ngờ tôi là con, nên muốn hạch hỏi tên. Tôi thà quyết chết không nhận hắn là cha, nên không nói. Kết quả hắn hành hung tôi đến chết giấc. Cô thử tưởng tượng với người cha như thế, tôi làm sao có thể nhìn mặt hắn?

Nghe giọng chàng vừa đau thương, vừa căm hờn, Lyly thương xót nắm tay chàng nhỏ nhẹ nói:

- Xin anh chớ quá ưu phiền. Cha anh có lẽ không đối xử tệ nếu biết anh là con.

Vân Trường lắc đầu, cười chua chát:

- Cô lầm rồi! Hắn đã đoán tôi là con hắn, mà còn ra tay như thế. Nhưng thôi! dù hắn có tử tế, tôi cũng chẳng tha thiết có cha là cán binh cộng sản.

- Thế còn mẹ anh ra sao?

- Khi ấy tôi và hai cận vệ của chú tôi trốn vào rừng Tây Ninh, tôi có nhờ một nông dân về Mỹ Tho tìm mẹ, nhưng nghe nói tòa nhà của ông ngoại tôi bị cộng sản chiếm ở, ông ngoại tôi bị chúng xử tử trong phiên tòa nhân dân, bà nội tôi cũng bị chết trong tù. Còn mẹ tôi sống chết ra sao không ai hay biết.

- Em nghĩ bác gái nếu không còn ở Việt Nam, thì có lẽ đã trốn ra ngoại quốc.

- Lúc đầu tôi cũng đoán như cô, nhưng tôi ra vào thường xuyên ở Thái Lan, tôi có nhờ Hồng Thập Tự quốc tế tìm dùm mẹ tôi, nhưng hơn mười năm rồi không có tin tức. Tôi...

Chàng nghẹn ngào không nói tiếp được nữa. Nước mắt Lyly rơi xuống hời nào nàng cũng không hay. Cả hai lặng im với muôn ngàn ý nghĩ. Vân Trường hời nhớ đến mẹ, ông bà ngoại, bà nội và người cha đỡ đầu Duy Quang... Rồi nhớ đến cái chết kiêu hùng của chú... Bao nhiêu hình ảnh thương yêu hiện ra. Mắt chàng như bao phủ một lớp sương mờ.

Lyly không tưởng tượng nổi cuộc đời của chàng thanh niên dung nghi quý phái tuấn nhã ấy lại bị thương như thế. Bây giờ nàng mới hiểu vì sao chàng chọn cuộc đời gian khổ ở Mặt khu.

Tự nhiên nàng nghe lòng chan chứa cảm tình với người đàn ông, tuy không định khóc, mà nước mắt cứ ứa ra mỗi lúc mỗi nhiều. Những giọt nước mắt ấy chính nàng cũng không hiểu vì cảm động trước một câu chuyện thương tâm, hay vì cái tình cảm vừa nảy sinh là tình yêu?

Vân Trường thấy nàng khóc khi nghe câu chuyện của mình, chàng cảm động lắm, nói:

- Để cô đổ lệ vì tôi thật có lỗi với cô quá! Xin cô đừng khóc nữa. Thật tình tôi đã quên dĩ vãng. Hay nói đúng ra tôi đã mượn

cái say ở chiến trường để không có thì giờ buồn khổ.

Lyly ngược mắt ướt lệ nhìn chàng. Lần này chàng không trốn ánh mắt ấy. Họ không nói lời nào, nhưng ánh mắt đã nói rất nhiều. Một lúc thật lâu, Vân Trường gọi khẽ:

- Em!

- Anh!

Hai tiếng kêu êm êm nhẹ nhẹ như thế rồi họ cùng im lặng, y như không biết phải nói nhau lời gì? Nghĩ ngợi một lúc Vân Trường mới nói bằng một giọng u hoài:

- Ngày nào em từ giã nơi này, đôi Cầm Hờn chắc hoang lạnh thêm và cuộc đời khốn khổ của anh chắc mang nặng nỗi buồn.

Câu nói này đâu khác gì lời thú nhận tình yêu? Lyly cảm xúc tốt cùng, nói giọng nghẹn ngào:

- Em sẽ không bao giờ quên anh. Chúng ta có thể hẹn...

Nàng nói đến đó chợt im bật, vì nhớ lại chuyến đi này nàng náo nức tìm gặp người tình trong mộng là vị lãnh tụ Kháng chiến quân, tức người "Anh Cả" trong vùng này. Người tình trong mộng nàng chưa kịp gặp, nhưng tình yêu ấp ủ bao tháng năm dài đâu đã quên, mà con tim nàng say cung nhịp mới?

Giây phút đó Lyly cảm thấy tâm tư rối bời, không biết mình đang yêu ai?

Yêu "Người Hùng Chiến Khu", vị lãnh tụ Kháng chiến mà nàng si tình nhiều năm, dù chưa giáp mặt, mà có cảm tưởng đã yêu nhau, nếu không, cũng đã yêu từ kiếp trước?

Hay yêu một Vân Trường tuấn nhã, đáng trọng, đáng kính, đáng thương, vừa tỏ tình với nàng?

Không chọn lựa được nên nàng không dám nói tiếp lời hẹn

hò còn bỏ dở. Vân Trường tuy không rõ những tâm tình đang ray rức trong tim nàng, nhưng câu hẹn hò dở chừng của nàng, khiến chàng vụt nhớ chính mình cũng không thể để tình cảm này tiến sâu thêm nữa, vì...

- Lyly! em có biết “Anh Cả” là ai không?

Chàng muốn biết rõ giữa nàng với “Anh Cả” có liên hệ gì không, nên hỏi câu ấy, tuy nghe như lạc đề giữa chuyện lòng của họ, mà đúng vào con người cả hai đang nghĩ tới.

Lyly đáp hết sức chân thật:

- Thật tình em chưa giáp mặt, nên không rõ người lạ hay quen? Nhưng trong cơn mê tỉnh của đêm mới đến đây, em nghe giọng nói của người hơi quen.

Sắc mặt của Vân Trường có biến đổi khi nghe câu nói đó, song chàng giữ giọng thật bình thường, se sẽ nói:

- Chúng ta về lều thôi. Trời cũng sắp tối rồi.

Chàng đưa tay dìu nàng bước đi, sắc mặt dàu dàu.

Lyly liếc mắt nhìn chàng thật nhanh.

Gương mặt đẹp thoang thoáng u hoài ấy khiến con tim nàng nhũn ra, nàng muốn thốt lên mấy tiếng:

- Anh! Em yêu anh!

Nhưng không hiểu sao nàng không mở miệng nói?

Chàng đưa nàng đến tận lều của nàng, nói lời từ giả, chúc ngủ ngon, nàng vẫn còn trạng thái ngây dại.

Không rõ bên cạnh người đàn ông trẻ đẹp này nàng không còn tỉnh táo?

Hay vì tâm hồn đang rối loạn, nghĩ rằng vị lãnh tụ kháng chiến quân chính là người... rất thân với nàng.

Phải chăng người ấy là chàng? Lyly có cảm tưởng như mình sắp ngất khi nêu câu hỏi ấy.

Đồi “Cầm Hờn”, rừng “Phục Hận”, sông “Hoài Hương”, núi “Vọng Quốc”. Bốn địa danh ấy nằm trong vùng chiến khu, mà mỗi nơi chàng đặt một cái tên mới. Những cái tên hâm bầu máu nóng trong người chàng và binh sĩ dưới trướng. Những cái tên gọi trong tâm trí họ nhiệm vụ phải làm...

Chàng là ai?

Tên họ chàng là ai?

Không ai biết được! Kẻ thù cố tình tìm hiểu, nhưng vẫn không sao rõ được! Ngay cả binh sĩ dưới dưới trướng chỉ đoán mịt mờ trước khi vào quân ngũ chàng dạy học. Một nhân vật văn võ toàn tài, chỉ vì sinh bất phùng thời, không gặp được một nhà lãnh đạo anh minh để chàng thi thố tài năng, đem chí lớn phục vụ cho quê hương xứ sở trong thời ly loạn, mà chàng đã già từ binh nghiệp. Từ đó hầu như không ai còn nghe thấy chàng ở đâu, làm gì? Cho đến ngày đen tối của lịch sử, ngày cộng sản tràn vào Nam, đồng bào bỏ xứ đi đào nạn xứ ngoài, một số binh sĩ không hàng kẻ thù trốn vào rừng lập chiến khu... Từ đó xuất hiện một vị lãnh tụ cho Kháng chiến quân. Với binh sĩ dưới trướng chàng xưng là “Anh Cả”, hoặc với người lớn tuổi hơn, chàng bảo, cứ gọi tôi là Phong.

“Phong” có lẽ cũng chỉ là cái tên với nhiều ý nghĩa chàng đặt cho mình, như những địa danh trong vùng chiến khu này.

Và chiều nay, hơn một tuần hành quân diệt địch trở về, chàng dừng chân một mình bên bờ suối. Binh sĩ ai ở đâu đã tập họp về đó cả rồi.